

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.679 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 1 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanese Kosovaar afkomstig uit Bellopoje, gemeente Podujevo. Volgens uw verklaringen werd u in januari 2007 verbaal bedreigd door de broer en de vader van een zekere Azemine (S.), een collega-agent van u. Deze zouden geëist hebben dat u met haar zou trouwen. Gezien uw homoseksuele geaardheid zou het voor u onmogelijk zijn om hierop in te gaan. Tussen januari en april 2007 zou u nog regelmatig door hen bedreigd zijn per sms. Op 23 april 2007 zou u volgens uw verklaringen gewerkt hebben tot 23u en zou u daarna naar uw vriend Sami (S.) gegaan zijn, waar u al 10 jaar een relatie mee zou gehad hebben. U zou bij hem gebleven zijn tot ongeveer 2u30. Op weg naar huis zou u vanuit uw auto Azemine gezien hebben. U zou gestopt zijn om haar te begroeten. Ze zou opnieuw gezegd hebben dat ze met u wilde trouwen. Hierop zou u geantwoord hebben dat u niet aangetrokken was tot het vrouwelijke geslacht. Volgens uw verklaringen heeft Azemine daardoor het

bewustzijn verloren. U zou de politie gebeld hebben en zou haar vervolgens naar de spoedgevallen hebben gebracht. U zou er een verklaring hebben afgelegd voor de politie en de dokter van dienst zou, na een bloedonderzoek, geconcludeerd hebben dat het bewustzijnsverlies neurologische oorzaken zou gehad hebben. U zou naar huis gegaan zijn, waar u 2 uur later zou opgebeld zijn door de politie met de mededeling u te gaan aanmelden op het bureau. De sergeant van dienst zou u gezegd hebben dat hij met de procureur gesproken had en dat deze laatste uw arrestatie bevolen zou hebben. Na een nieuwe verklaring zou u naar het voorlopig detentiecentrum gebracht zijn. De procureur zou u beschuldigd hebben van het afleggen van een valse getuigenis. Rond 14u zou dezelfde procureur uw vrijlating gelast hebben en om 15u zou u opnieuw aan het werk gegaan zijn. U zou uw baas op de hoogte hebben gebracht van het voorval en uw collega's zouden uw aard beginnen begrijpen zijn. Eind augustus – begin september 2007 zou u verbaal bedreigd zijn door het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare of Albanees Nationaal Leger). Ze zouden u verweten hebben dat u voor de politie werkte. De Kosovaarse politiedienst zou opgericht zijn door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en UNMIK zou voor de Serviërs en tegen de onafhankelijkheid van Kosovo zijn, aldus het AKSh. Op 1 december 2007 zou u uw land van herkomst verlaten hebben. U diende op 10 december 2007 een asielaanvraag in in België. Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreest u gedood te worden door Azemine of haar familie. U vreest ook dat de mensen van het AKSh u zouden kunnen arresteren. U heeft de volgende documenten voorgelegd: uw UNMIK-identiteitskaart dd. 6 maart 2001, uw UNMIK-rijbewijs dd. 2 december 2002, uw Joegoslavisch rijbewijs dd. 16 november 1994, een kopie van uw politiebade dd. 22 maart 2006, een kopie van uw tewerkstellingsattest en van uw contract bij de politie, een samenlevingsattest dd. 29 mei 2007, de huwelijksakte van uw ouders dd. 20 februari 2007, uw geboorteakte dd. 16 februari 2007, een internetdocument waarop een vorige arrestatie die dateert van 1998 vermeld staat, een document waarop uw laatste arrestatie op beschreven zou staan, een spiekbriefje waarvan u gedurende heel het eerste gehoor aflas, een overlijdensattest van uw vader, een gerechtelijk document inzake de dood van uw oom, uw diploma secundair onderwijs, een certificaat van het hoger onderwijs, uw studentenkaart en –boekje, een document inzake de onopgehelderde dood van een collega, een document inzake een betoging i.v.m. de dood van een andere politieman en een boekje i.v.m. moordpartijen uit de oorlog, waar ook uw vader en oom in vermeld staan.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat daarbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw relaas op afdoende wijze kan staven, hoewel er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat er zo'n

documenten bestaan en u deze dus ook zou kunnen voorleggen. Zo werden volgens uw verklaringen 2 processen-verbaal opgesteld (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 7, 8 & 11 en CGVS-gehoorverslag 2 p. 7), waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat u, zeker gelet op uw functie als politieman, hiervan kopies kan voorleggen. Dat u gewoon geen kopie kreeg, zoals door u beweerd, mist overtuigingskracht, zeker voor ogen houdende dat u zelf als politieagent werkte. Aan het enige document dat volgens u over het gebeurde handelt dat u hebt neergelegd en dat volgens uw verklaringen van het intranet van de politie komt, kan geen bewijskracht worden toegekend: uw naam staat er nergens in vermeld en de omstandigheden zijn ook vaag beschreven. Het toont in geen geval aan dat u een betrokken partij bij het voorval dat erop beschreven staat.

Verder dient opgemerkt te worden dat er een belangrijke tegenstrijdigheid en anomalieën in uw relaas voorkomen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor expliciet dat u Azemine eerst naar de spoedgevallen bracht en pas daarna de politie belde (CGVS-gehoorverslag 1 p. 7), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u de politie belde vóór u naar de spoeddienst ging en dat 'de politie al stond te wachten aan de spoeddienst' (CGVS-gehoorverslag 2 p. 6). U beweerde verder al 10 jaar een relatie te hebben met Sami (S.) (CGVS-gehoorverslag 2 p. 3), klaarblijkelijk zonder problemen te ondervinden, waardoor het niet echt aannemelijk klinkt dat u plots verklaard zou hebben aan Azemine, die tenslotte een collega-agent was, dat u homoseksueel zou zijn (CGVS-gehoorverslag 1 p. 7 & CGVS-gehoorverslag 2 p. 6). Het is op zich al erg vreemd dat u, na maandenlang bedreigd te zijn door Azemine en haar familie, in het midden van de nacht zou stoppen om haar te begroeten (CGVS-gehoorverslag 1 p. 7 & CGVS-gehoorverslag 2 p. 6). Ook het vermeende feit dat de procureur in het midden van de nacht uw arrestatie zou gelasten op basis van het afleggen van een valse getuigenis (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 8 & 10 en CGVS-gehoorverslag 2 p. 7) – hoewel uw verklaring overeenstemde met die van de dokter (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 7 & 10) – tart elke zin voor logica. Gezien er ook helemaal geen hoogdringendheid met de zaak gemoeid was, is het hoogst verwonderlijk dat de procureur uw arrestatie die nacht zelf zou gelast hebben. Ook het feit dat Azemine overal zou rondvertellen dat u homoseksueel bent (CGVS-gehoorverslag 1 p. 8), maar tegelijkertijd nog steeds met u wil huwen omdat ze niet gelooft dat u homoseksueel bent (CGVS-gehoorverslag p. 13), mist zin voor logica.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat u bij een eventuele terugkeer enkel problemen (eventueel van strafrechtelijke aard) vreest met privé-personen: u vreest in de eerste plaats Azemine en haar familie. U hebt niet aangetoond dat u geen bescherming zou kunnen bekomen van de Kosovaarse autoriteiten. Het feit dat u een aantal uur heeft vastgezet (waar u geen enkel begin van bewijs van van voorleggen) doet hieraan niets af, aangezien u zonder meer werd vrijgelaten en uw job als politieagent gewoon kon verderzetten. U hebt overigens geen enkele keer klacht ingediend bij de autoriteiten (CGVS-gehoorverslag 1 pp. 8, 9 & 11). Uw verklaring, dat dit was om u niet verder te compromitteren (CGVS-gehoorverslag 1 p.12), snijdt geen hout, aangezien u reeds maanden voordat u Azemine vertelde dat u homoseksueel was werd bedreigd door haar en haar familie en u ook toen naliet om klacht in te dienen. Dit is erg opmerkelijk, zeker in het licht van uw beroepsactiviteiten.

Wat betreft uw aanvaring met het AKSh dient opgemerkt te worden dat het een eenmalige confrontatie betreft met privé-personen en dat u wederom geen klacht heeft ingediend bij de autoriteiten. Uw bewering, dat dit was 'uit veiligheidsoverwegingen', is zeker niet afdoende. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan diegenen die problemen hebben/ vrezen. Er zijn in Kosovo wettelijke mechanismen voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bovendien heeft het internationaal bestuur in Kosovo op 17 april 2003 de administratieve instructie nr. 2003/09 afgekondigd. Hierin wordt het AKSh overeenkomstig UNMIK verordening nr. 2001/12 dd. 14 juni 2001, bestempeld als een terroristische groepering. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo hier krachtadig tegen op. De internationale autoriteiten zijn immers uitdrukkelijk gemandateerd met de bescherming van de openbare orde en het garanderen van de veiligheid in Kosovo. Ook deze informatie is aan het administratief dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw UNMIK-rijbewijs, uw Joegoslavisch rijbewijs, uw politiebade, uw tewerkstellingsattest en uw contract bij de politie, uw samenlevingsattest, de huwelijksakte van uw ouders, uw diploma secundair onderwijs, uw certificaat van het hoger onderwijs en uw studentenkaart en –boekje tonen uw afkomst, identiteit, studies en beroepsactiviteiten aan, maar daar werd niet aan getwijfeld. Het document dat volgens uw verklaringen uw arrestatie aantoont, heeft geen bewijswaarde, zoals hierboven al werd vermeld. Het internetdocument waarop een vorige arrestatie vermeld staat, de overlijdensattesten van uw vader en het boekje i.v.m.

moordpartijen uit de oorlog tonen aan dat u en uw familie tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998/1999 slachtoffer werden van vervolging, maar missen relevantie voor de beoordeling van uw actuele vrees anno 2008. U hebt overigens zelf deze actuele vrees niet in verband gebracht met de feiten die dateren uit de oorlog. Uw spiekbrieftje, het document inzake de onopgehelderde dood van een collega, het document inzake een betoging i.v.m. de dood van een andere politieman hebben geen relevantie bij de beoordeling van uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.4. Verzoeker geeft aan geen kopie te hebben verkregen van de verklaringen van Azemine, gezien het haar verklaringen waren. Enkel de persoon die klacht neerlegt krijgt kopie van het proces-verbaal, zo stelt hij.

Verzoeker overtuigt geenszins. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoeker aangaf dat er 2 processen-verbaal van zijn eigen verklaringen werden opgesteld, meer bepaald nadat Azemine naar de afdeling neuro-psychiatrie werd gebracht (gehoorverslag CGVS 2, administratief dossier stuk 3, blz. 6 – 7) en toen verzoeker naar bureau 3 werd gebracht (gehoorverslag CGVS 1, administratief dossier stuk 6, blz. 8). Zoals reeds eerder werd gesteld, rust de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien de processen-verbaal waarvan sprake essentiële stukken zijn die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen is het niet onredelijk te verwachten dat verzoeker deze zou kunnen voorleggen, te meer nu reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dienaangaande rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoeker zelf politieman is. Het feit dat de processen-verbaal thans niet voorgelegd worden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Overigens brengt verzoeker evenmin enig bewijskrachtig stuk aan waaruit blijkt dat hij een aantal uren zou zijn aangehouden geweest, hetgeen des te meer klemmt nu hij verklaarde dat hij na zijn vrijlating zijn job als politieagent zonder meer kon verderzetten. Dit doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.1.5. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het moment waarop verzoeker naar de politie zou hebben gebeld toen Azemine naar de spoedgevallen werd gebracht, betoogt hij niemand te hebben opgebeld en dat hij, toen hij Azemine naar de spoedgevallen bracht, daar een politieagent zag staan.

De vaststellingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, zodat verzoeker er zich niet mee kan vergenoegen ze te ontkennen. Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat hij in het onderhavig verzoekschrift nogmaals zijn verklaringen lijkt te wijzigen met de stelling dat hij niemand zou hebben gebeld. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij immers expliciet Azemine naar de spoedgevallen te hebben gebracht en daarna de politie te hebben gebeld, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf de politie te hebben gebeld vóór hij naar de spoeddienst ging. De vastgestelde tegenstrijdigheden en het feit dat verzoeker thans nogmaals zijn verklaring wijzigt, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.1.6. Verzoeker geeft verder aan dat het een soort verplichting was steeds een andere politieagent te begroeten en dat hij om die reden gestopt was om Azemine te begroeten, en bevestigt dat hij haar vertelde dat hij homoseksueel was, omdat het hem te veel was geworden. Ofschoon dit gegeven misschien onaannemelijk is, zo stelt hij, wil dit niet automatisch zeggen dat het onmogelijk is.

De Raad is van oordeel dat de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing kunnen worden bijgetreden: het feit dat verzoeker midden in de nacht zou stoppen om Azemine te begroeten nadat hij al maandenlang door haar familie werd lastiggevallen, en het feit dat hij haar zou hebben verteld over zijn geaardheid terwijl hij al 10 jaar een geheime relatie zou hebben met Sami S., getuigt van een lichtzinnigheid die niet te rijmen valt met de door hem geschetste vrees. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de andere pertinente motieven in dezelfde passus van de bestreden beslissing, meer bepaald deze met betrekking tot verzoekers verklaringen aangaande de acties van de procureur en de niet consequente houding van Azemine, die door verzoeker ongemoeid wordt gelaten en derhalve als niet betwist en vaststaand worden beschouwd.

2.1.7. Ten aanzien van het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker bij een eventuele terugkeer enkel problemen vreest met privépersonen, meer bepaald de familie van Azemine, en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet op de bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen beroepen, doet verzoeker gelden dat hij ook de autoriteiten van zijn thuisland vreest omwille van zijn geaardheid, en dat er een redelijke kans op vervolging bestaat in de vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn behoren tot een sociale groep. Verzoeker riskeert immers minstens discriminatie nu homoseksualiteit in Kosovo als afwijkend wordt beschouwd.

Een asielzoeker moet zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling. In casu is reeds vastgesteld dat het feit dat verzoeker geen enkel bewijs heeft bijgebracht dat het door hem geschetste asielrelaas zou kunnen ondersteunen, niettegenstaande dit van hem in alle redelijkheid kon worden verwacht, samengenomen met de vastgestelde tegenstrijdigheden en de anomalieën zoals vastgesteld door de verwerende partij, verhindert dat nog enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas gesteund op verzoekers problemen met de familie van Azemine, en dus evenmin aan het feit dat verzoekers vermeende geaardheid aan de oppervlakte zou zijn gekomen en hij om die reden zou worden gevisieerd door de overheden in zijn land van herkomst. Een ongeloofwaardig asielrelaas verdient het niet te worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie, noch aan de algemene situatie in het land van herkomst. Derhalve zijn de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de algemene situatie voor homoseksuelen in Kosovo en Servië niet dienstig. Het middel is niet gegrond. De verwerende partij is -mede gelet op het gegeven dat verzoeker noch het motief aangaande zijn aanvaring met het AKSh, noch de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten heeft aangevochten zodat deze als niet betwist en vaststaand kunnen worden beschouwd- op grond van de argumenten in de bestreden beslissing genoegzaam tot de vaststelling kunnen komen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.1. In een tweede middel wordt genomen uit de schending van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is in principe niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie, en hij blijft, gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen, daartoe in gebreke.

2.3. Verzoeker legt ter zitting een bundel documenten neer, zonder dat hij erin slaagt duidelijk weer te geven wat hij ermee tracht aan te tonen. Daargelaten de vraag of het in casu gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het merendeel onduidelijke kopieën zijn waarvan de authenticiteit geenszins kan worden verzekerd, gelet op het gemakkelijk te vervalsen karakter, zodat ze om die reden alleen al niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Voorts worden een aantal internet- en krantenartikels bijgevoegd over de jacht op gewapende bendes enerzijds en de situatie van minderheden in het algemeen en homoseksuelen in het bijzonder anderzijds, waarin door de Raad niet kan worden gelezen dat ze enig uitstaans hebben met verzoekers individuele asielrelaas en verzoeker dit ook niet aantoont, zodat niet valt in te zien op welke wijze ze dienstig kunnen worden aangebracht. De verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat een asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke, getuige daarvan de motieven van de bestreden beslissing die door de Raad worden bijgetreden. Voorts toont verzoeker met zijn artikelen over gewapende bendes geenszins aan dat de situatie in zijn land van herkomst er een zou zijn als omschreven in artikel 48/4, § 2, c, met name een van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.